

DE CHRISTEN ALS NAZIREEËR

H. Rossier

De christen als nazireeër

Bijbelstudies over Numeri 6

Copyright © Boeken om de Bijbel
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2011 Boeken om de Bijbel

Distributie: Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl
www.johannes-multimedia.nl
ISBN 978-90-70926-84-7
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

“De HERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: Wanneer iemand, man of vrouw, een bijzondere gelofte wil afleggen, de nazireeërgelofte, om zich aan de HERE te wijden, dan zal hij zich van wijn en bedwelmende drank onthouden, geen azijn van wijn of van bedwelmende drank drinken noch enige uit druiven bereide drank, en geen druiven eten, noch verse noch gedroogde.

Al de tijd van zijn nazireeërschap zal hij niets eten, dat van de wijnstok afkomstig is, van de pitten af tot de toppen der ranken toe. Al de tijd van zijn nazireeërgelofte zal geen scheermes over zijn hoofd komen; totdat de tijd, voor welke hij zich aan de HERE gewijd heeft, ten einde is, zal hij heilig zijn, hij zal zijn hoofdhaar lang laten groeien. Al de tijd, dat hij zich aan de HERE gewijd heeft, zal hij bij geen dode komen; aan zijn vader noch zijn moeder, aan zijn broeder noch zijn zuster mag hij zich, na hun sterven, verontreinigen, want het nazireeërschap zijns Gods is op zijn hoofd.(...)

Dit nu is de wet aangaande de nazireeër. Wanneer de tijd van zijn nazireeërschap ten einde is, dan zal men hem naar de ingang van de tent der samenkomst brengen, en hij zal zijn offergave de HERE aanbieden: een gaaf eenjarig schaap als brandoffer en een gave, eenjarige ooi als zondoffer en een gave ram als vredeoffer, met een korf ongezuurde broden van fijn meel, koeken aangemaakt met olie, en dunne ongezuurde broden bestreken met olie, met het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende plengoffers. En de priester zal het voor het aangezicht des HEREN brengen en zijn zondoffer en zijn brandoffer bereiden; de ram zal hij toebereiden als vredeoffer aan de HERE, met de korf ongezuurde broden; ook zal de priester het bijbehorend spijsoffer en het bijbehorend plengoffer bereiden. Dan zal de nazireeër voor de ingang van de tent der samenkomst het hoofdhaar van zijn nazireeërschap afscheren en dat hoofdhaar van zijn nazireeërschap nemen en het in het vuur onder het vredeoffer werpen. De priester zal de schouder van de ram nemen, nadat deze gekookt is, en een ongezuurde koek uit de korf, met een ongezuurde dunne koek, en deze leggen op de handpalmen van de nazireeër, nadat deze zich het haar van zijn nazireeërschap heeft afgeschoren; vervolgens zal de priester deze voor het aangezicht des HEREN bewegen als een beweegoffer; het zal een heiligheid voor de priester zijn, met de beweegborst en de hefschenkel. Eerst daarna zal de nazireeër wijn mogen drinken”.

Inhoud

Een permanent nazireeërschap	9
De drie kenmerken van het nazireeërschap	13
De mogelijkheid van verontreiniging	19

Een permanent nazireeërschap

Geestelijk bezien is er niet veel verschil tussen de tijd van de richters in Israël en onze dagen. De ontrouw van de kerk heeft al sinds lang de openbaring van het kwaad aan het licht gebracht. Wat zich vroeger *buiten* Gods huis bevond, heerst nu van binnenuit. De boze mensen wier karakter in Romeinen 1 en 2 Timoteüs 3:1-5 getekend wordt, zijn nu bewoners van het huis van God geworden, en deze vermenging noemt men 'de christenheid'. Wat blijft er in zo'n tijd voor het volk van God over? Er is een antwoord op deze vraag, en wel het 'nazireeërschap': een algehele en volkomen afzondering, het zich wijden aan God, dat moet ons nu kenmerken.

Wij willen dit belangrijke begrip nader toelichten. Onder de wet, zolang alles uitwendig nog in orde was, was het nazireeërschap *voorbijgaand*, het duurde maar een beperkte tijd (Num. 6). Maar in een tijd van verval wordt het een *blijvende* zaak, zoals wij in de geschiedenis van de richter Simson kunnen zien. Simson was een nazireeër van de moederschoot aan. Dit karakter van een onafgebroken voortzetting van het nazireeërschap vinden wij in Samuël terug (1 Sam. 1:11), terwijl het verdwijnt met David (in wie wij een beeld zien van de koninklijke genade) en met Salomo (in wie wij een beeld zien van de koninklijke heerlijkheid van Christus). Daarop volgt dan het verval van het volk onder het verantwoordelijke koningschap van mensen, zoals dit vroeger al

onder de meer directe regering van God was ingetreden. En nadat het verval van het volk en het koningschap volkomen is, wordt Israël aan de volken overgeleverd. Alleen een overblijfsel wordt weer samengebracht om de komst van de Messias te verwachten.

Het huis - Israël - was zonder twijfel gereinigd; maar het echte leven ontbrak. In die tijd nu werd Johannes de Doper verwekt, die ook geroepen was tot een permanent nazireeërschap van de moederschoot aan, zoals wij lezen in Lucas 1:15. En, door Johannes aangekondigd, verscheen Jezus, de ware Jozef – de Afgezonderde, de Nazireeër onder zijn broeders (vgl. Gen. 49:26 SV) –, evenwel zonder de uiterlijke kenmerken van een aards nazireeërschap, omdat Hijzelf de verwezenlijking ervan was. Toen het verval van het volk al aangetoond was, maar nog niet tot volle rijpheid was gekomen doordat Christus nog niet verworpen was, zond God dus de Redder in de nood, de ware Nazireeër wiens komst ook door een nazireeër werd voorbereid.

Wij weten dat Israël Hem niet heeft aangenomen, en daarom vinden wij de Heer aan het einde van Zijn loopbaan in het *hemelse* gedeelte van Zijn nazireeërschap intreden (Joh. 17:17-19). Hij heiligde Zichzelf voor de discipelen in de hemel als de ware Nazireeër, gescheiden van de zondaars en aan de rechterhand van God gezeten, terwijl Hij de Zijnen hier beneden achterliet om van Hem en van Zijn nazireeërschap te getuigen. Nadat de wereld door Jezus' sterven aan het kruis het bewijs van haar zonde had geleverd en geoordeeld was, werden de discipelen (later de gemeente) *hemelse* nazireeërs te midden van deze wereld. Tenminste, dat was hun *roeping*. Maar hoe zij die vervuld hebben, zien wij in type helaas in Simsons geschiedenis.

Het is ook nog de moeite waard op te merken, dat wat onder de wet slechts het voorrecht van *enkelen* was, onder de genade het deel van *allen* geworden is. Het priesterschap dat oorspronkelijk

slechts aan één enkele familie was toebedeeld, is thans het algemene voorrecht van *alle* kinderen van God geworden (1 Petr. 2:5-9). Nog minder talrijk dan de klasse van de priesters waren de nazireeërs in Israël. Zij bestonden slechts uit enige alleenstaande mannen of vrouwen; de Rechabieten ten tijde van de profeten laten wij nu buiten beschouwing (Jer. 35). Maar ook de toewijding van deze enkelen kenmerkt thans *alle* gelovigen. De oorzaak ervan hebben wij al aangeduid: de afzondering voor God is een noodzakelijk merkteken van Gods getuigen bij het in aanraking komen met verloren mensen en met een boze wereld, die aan de vooravond van de oordelen van Openbaring 6-19 staat. Deze waarheid van het volledige en permanente nazireeërschap straalt ons uit elk gedeelte van het Nieuwe Testament tegen. Zij is ook van buitengewoon praktische betekenis voor ons.

De drie kenmerken van het nazireeërschap

Onder de wet zonderde zich een nazireeër, hetzij man of vrouw, een tijd lang voor de dienst van God af. Deze afzondering bestond uit drie zaken (Num. 6:1-9), die feitelijk van invloed waren op de noodzakelijkste en belangrijkste elementen van het menselijk leven:

Eerste kenmerk

De gezelligheid van de sociale omgang hangt nauw samen met de menselijke natuur en met ons leven hier op aarde. De nazireeër nu moest zich onthouden van wijn en sterke drank. Van de wijn

lezen wij in Richteren 9:13, dat hij “God en de mensen vrolijk maakt”. Deze vreugde hadden de mensen met God kunnen delen, wanneer door de val de zonde niet tussenbeide gekomen was en

het God onmogelijk gemaakt had Zich met hen te verheugen. Wie zich aan de dienst van God wenst te wijden, kan zijn vreugde dus niet langer in het gezelschap van onbekeerde mensen vinden; want God heeft geen gemeenschap met de vreugde van zondaren. Een dienstknecht van de Heer kan zijn vreugde dus niet zoeken in de wereld, noch kan hij aan haar vreugdemaaltijden en genoegens deelnemen, omdat God er niet is. En hoe duidelijker zich het verval vertoont, des te scherper treedt deze waarheid aan het licht.

In dit opzicht falen christenen vaak. Zij hebben soms wereldse vrienden en zoeken hun gezelschap om de genoegens van hun omgang te genieten, niet opdat zij hun het evangelie mochten brengen. God legt veel nadruk op deze afzondering van de vriendschappelijke omgang met anderen. In Numeri 6:2-4 lezen wij: *“Wanneer iemand, man of vrouw, een bijzondere gelofte wil afleggen, de nazireeërgelofte, om zich aan de HERE te wijden, dan zal hij zich van wijn en bedwelmende drank onthouden, geen azijn van wijn of van bedwelmende drank drinken noch enige uit druiven bereide drank, en geen druiven eten, noch verse noch gedroogde. Al de tijd van zijn nazireeërschap zal hij niets eten, dat van de wijnstok afkomstig is, van de pitten af tot de toppen der ranken toe”*.

Brengen wij dit voorschrift in praktijk, beste lezers? Is ons werkelijk alles vreemd wat met het natuurlijk, menselijk hart in verbinding staat? Wij zijn door Gods genade geroepen tot het nazireeërschap, maar hoe verwezenlijken wij het? Misschien zegt u: Is het wel mogelijk zulke voorschriften op te volgen? Ons antwoord luidt: Ja, het *is* mogelijk. En *dat* het mogelijk is, komt door het *hemelse* karakter van ons nazireeërschap. Onze dierbare Heiland heeft ons hierin een heerlijk voorbeeld gegeven. Zijn nazireeërschap was niet van deze aarde. Daarom heeft Hij wel van de vrucht van de wijnstok gedronken. Maar de Heer, die in Zichzelf een volkomen Nazireeër was, afgezonderd voor God, heeft in Zijn leven hier

beneden het *hemelse* karakter van het nazireeërschap getoond. En dáárin kunnen wij Hem navolgen. De Heer die wij toebehoren, is gescheiden van de zondaars en hoger dan de hemelen geworden. Zo moeten wij die van Christus zijn, geestelijke en hemelse nazireeërs zijn. Hij heeft twee middelen gegeven om ons te heiligen voor Hem en ons aan Hem gelijkvormig te maken: ten eerste het Woord van God, dat ons met de Vader in de hemel in verbinding brengt; ten tweede Zijn eigen Persoon, want Hij is voor ons in de hemel afgezonderd om ons te betuigen dat onze plaats en onze betrekkingen hemels zijn (vgl. Joh. 17).

Tweede kenmerk

Behalve de onthouding van wijn, vinden wij nog een tweede voorschrift (en wel in Numeri 6:5): *“Al de tijd van zijn nazireeërgelofte zal geen scheermes over zijn hoofd komen; totdat de tijd, voor welke hij zich aan*

de HERE gewijd heeft, ten einde is, zal hij heilig zijn, hij zal zijn hoofdhaar lang laten groeien”. Behalve de sociale omgang, de gemeenschap, is er nog iets dat de mens in zijn diepste wezen raakt. Het is zijn eigen ik, waarmee zijn hele waardigheid en alles wat hij wil samenhangt. Het lange hoofdhaar van de nazireeër stelde zinnebeeldig voor dat hij van dit alles gescheiden leefde, want uit 1 Korintiërs 11 weten wij dat het lange haar het teken van afhankelijkheid en oneer voor de man is. Doordat de nazireeër zijn haar niet liet knippen of scheren, kondigde hij dus openlijk aan dat

hij van zijn waardigheid en zijn persoonlijke rechten afstand deed, om zich aan de dienst van God te wijden. Dat wat voor de *vrouw* een eer was, was voor *hem* een schande. Onder de sluier van zijn lange haar verborg hij nu als het ware zijn persoonlijkheid. Hij die tot een zekere waardigheid geboren was, achtte die niet. Hij die tot heersen bestemd was, onderwierp zich vrijwillig aan de HERE, zoals een vrouw onderdanig is aan haar man.

Welnu, dit geeft ons veel te leren. Wij moeten het natuurlijk, evenmin als bij de wijn, alleen in *uiterlijke* zaken zoeken. Voor ons wijst alles op geestelijke, hemelse dingen. *Ware afhankelijkheid* kan ons alleen geschikt maken voor de dienst van de Heer. Dat wat voor de nazireeër een teken van zwakheid was, werd voor hem een bron van kracht. En zo is het ook voor ons. Hoe meer wij onszelf vergeten en onszelf op de achtergrond plaatsen, des te meer zal onze dienst waarde hebben voor God.

Derde kenmerk

Ten slotte droeg de nazireeër nog een derde kenmerk: *“Al de tijd, dat hij zich aan de HERE gewijd heeft, zal hij bij geen dode komen; aan zijn vader noch zijn moeder, aan zijn broeder noch zijn zuster mag hij zich, na hun sterven, verontreinigen, want het nazireeërschap van zijn God is op zijn hoofd”* (Num. 6:6-7).

De nazireeër moest aanraking met de dood dus tot elke prijs vermijden, en wel vanwege het feit dat de dood het gevolg van de *zonde* is. Zelfs de sterkste banden, die van de bloedverwantschap, mochten dan niet in aanmerking worden genomen, daar het de nazireeër erom ging zich aan de dienst van God te wijden. Hoe weinig verstaan wij dat! Hoeveel christenen zijn er die zeggen: *“Sta mij toe eerst heen te gaan om mijn vader te begraven”* (Luc. 9:59). Of: Ik kan niet, mijn ouders zouden het mij verbieden. Wie

zo spreekt, is geen ware nazireeër. Een nazireeër mag zich niet laten beïnvloeden door familiebanden *als het gaat om de dienst van de Heer*. Hij moet het voorbeeld navolgen van de volmaakte Nazireeër, die zei: *“Wat heb ik met u te doen, vrouw? Mijn uur is nog niet gekomen”*. Of: *“Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broeders?”* (Joh. 2:4; Matt. 12:48). Men ziet dat het ook hier weer om de geestelijke toepassing gaat. De Heer staat boven alles en allen en voor Hem moet elke relatie hier beneden wijken, ten minste als het goed bij ons is.

De mogelijkheid van verontreiniging

Maar niet alleen dit. De nazireeër moest zich ook voor elke zonde en elke verontreiniging wachten. Het is bekend dat de wet geen voorziening kende voor zonden die *moedwillig* begaan waren¹, wel echter voor zonden die *onopzettelijk* waren bedreven:

1. in het *dagelijks leven* van de Israëliet, voor een zonde door dwaling of door een vergrijp (Lev. 4 en 5);
2. in zijn *wandel*, voor zonde bedreven door gebrek aan waakzaamheid of uit onachtzaamheid (Num. 19);
3. en in zijn *dienst*, voor zonde uit nalatigheid en voor de niet-voorzienene verontreiniging, die de mens schijnbaar onmogelijk kan vermijden.

Over dit laatste lezen wij in Numeri 6:9: “*Sterft echter geheel onverwacht iemand in zijn omgeving, zodat hij het hoofdhaar van zijn nazireeërschap verontreinigt*”. Dat was dus een geval waaraan hij persoonlijk in geen enkel opzicht schuldig stond, maar toch was hij verontreinigd; en des te meer waar het ging om een belangrijke

1 De genade doet geheel anders. Die houdt zich juist het meest met zulke zonden bezig. Slechts met één uitzondering: het verlaten van het christendom. Dat ligt buiten de hulpbronnen van de genade (Hebr. 10:26).

en eervolle dienst. Dit feit, deze zaak, spreekt tot ons geweten. Hoezeer wij ons ook afzonderen van het kwade, zo wordt *toch* ook ons nazireeërschap verontreinigd door zonde.

Wij hebben de drie kenmerken van de nazireeër nu besproken. Toch – dit kan zo gemakkelijk vergeten worden – waren deze drie dingen slechts de *uitwendige* kenmerken van zijn roeping. Zij waren alle drie het gevolg van een *geloofte*, van een zich wijden aan de dienst van de HERE, van een *innerlijke* afzondering voor Hem, zoals wij lezen in Numeri 6:2: “Wanneer iemand, man of vrouw, een bijzondere geloofte wil afleggen, *de nazireeërgeloofte, om zich aan de HERE te wijden.*” Er was dus een *vast besluit* noodzakelijk om de HERE op een zekere wijze te dienen, om zich zonder enige beperking aan Zijn dienst te wijden.

Dezelfde overgegevenheid aan God en aan Christus ligt ten grondslag aan het *christelijk* nazireeërschap. Wanneer deze toewijding ontbreekt, lopen wij gevaar te vallen. Men kan zeer goed uiterlijk de kenmerken van een nazireeër bezitten, zonder nochtans in het hart de afzondering te verwezenlijken. Wij bedoelen nu met die uiterlijke kenmerken niet de letterlijke navolging van wat in Israël gevonden werd. Men kan namelijk heel goed een lid of zelfs de voorzitter van een geheelonthoudersvereniging zijn, zonder daarom nog in het minst een nazireeër te zijn. Maar wij hebben het oog op de echt *christelijke* kenmerken: een openbaar getuigenis tegenover de wereld afleggen, een zich onthouden van de vreugde van de wereld, en een wandel in volkomen afhankelijkheid. Welnu, deze zaken kan men bezitten en openbaren, zonder nochtans echt een hart te hebben dat onverdeeld voor de Heer slaat. Daarom is zo belangrijk wat wij in Handelingen 11:23 lezen, dat Barnabas de gelovigen vermaande met een voornemen van het hart bij de Heer te blijven. Dat is het voornaamste: een *voornemen van het hart*, een *besluit van de wil* om zich aan Hem toe te wijden. Dan komen *uiterlijke* kenmerken

vanzelf, en ze zijn in dat geval het gevolg van de *innerlijke* afzondering voor Hem.

Maar wat moest nu de nazireeër doen, als hij het hoofdhaar van zijn nazireeërschap *verontreinigd* had? Wij lezen hierover in Numeri 6:9-11. Hij moest dan twee dingen verrichten:

Ten eerste, het hoofdhaar afscheren;

En ten tweede, twee tortelduiven offeren.

De eerste van deze handelingen had betrekking op het verlies van het uiterlijke nazireeërschap; de andere op het verlies van zijn innerlijke afzondering, van zijn gelofte. Hij erkende door het scheren van zijn haar openlijk dat hij had gefaald en tevens de kracht van zijn nazireeërschap had verloren. En hij gaf een bewijs van zijn onbekwaamheid, doordat hij twee tortelduiven of twee jonge duiven offerde, want dit was het offer van iemand die het benodigde voor een stuk kleinvee niet bij elkaar kon brengen.

Het is goed op dit alles acht te geven en het in de tegenwoordigheid van de Heer te overwegen. Laat ons niet uiterlijk een houding van geestelijke kracht aannemen, terwijl wij de ware gemeenschap met de Heer verloren hebben!

Laat ons liever ootmoedig met onze zonden voor God komen en ze Hem belijden, zodra wij in één bepaald opzicht in de vervulling van de plichten van onze dienst hebben gefaald. Ja, laten wij allen

in de dienst van de Heer volharden zonder moe te worden, of ons door iets te laten terughouden.

Er kwam ook een dag waarop het nazireeërschap ophield en de nazireeër *alle voorgeschreven offergaven* bracht (Num. 6:12-18). Ook voor ons zal eenmaal die dag aanbreken: namelijk als de Heer zal terugkomen en de *zonde* er niet meer zijn zal – als het laatste en hoogste gevolg van Zijn offer –, als de dood zal zijn weggedaan en de satan voor eeuwig onder onze voeten zal vertreden zijn. Dan zullen wij het hoofdhaar van ons nazireeërschap afscheren. Dan zullen wij het hoofdhaar van ons nazireeërschap nemen en het werpen in het vuur onder het dank- of vredeoffer. Dan zal al onze kracht gewijd zijn aan het genot van een *ongestoorde* gemeenschap met God. Laten wij in dit heerlijke vooruitzicht hier beneden als ware nazireeërs onze weg gaan tot een getuigenis en tot verheerlijking van God!